

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobců: **a) dipl. Ing. Dr. D. P., b) M. F., c) J. F., a d) T. N.,** všichni zastoupeni JUDr. Františkem Mozgou, advokátem se sídlem Špitálka 41, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **A. M.,** zastoupené JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou se sídlem Rybníček 4, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2013, č. j. JMK 108347/2013, sp. zn. SJMK 108347/2013OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci a) až d) se podanou žalobou domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městyse Pozořice, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 1. 7. 2013, č. j. StÚ 636/2012 - 28-Fi-DODA-Rozh-/. Tímto rozhodnutím stavební úřad k žádosti osoby

zúčastněné na řízení, A. M., dodatečně povolil stavbu: *přístavbu skladu a garáže k hospodářskému stavení na pozemcích p. č. 1542/1, 1542/2, 1542/6 v kat. území Viničné Šumice* dle § 129 odst. 2 a 3 a dle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc.

I. Obsah žaloby

Žalobci v podané žalobě nesouhlasili s dodatečným povolením předmětné stavby, a to zejména z důvodu zastínění sousedního pozemku parc. č. 1541 (zahrady) v kat. území Viničné Šumice. Předně namítali, že posuzovaná stavba byla dle původního záměru stavebníka (*pozn.: osoby zúčastněné na řízení*) schválena územním rozhodnutím ze dne 21. 10. 2010, sp. zn. StÚ 2896/2010, a stavebním povolením ze dne 20. 12. 2010, sp. zn. 4140/2010. V rámci tohoto povoloovacího řízení vyslovili majitelé sousedního dotčeného pozemku parc. č. 1541 s provedením stavby souhlas. Od tohoto předpokládaného způsobu provedení stavby se však stavebník zcela zásadním způsobem odchýlil a v konečném důsledku realizoval stavbu úplně jinou, než bylo původně stavebníkem oznámeno a také povoleno ze strany stavebního úřadu. Stavebník tak tímto postupem prakticky obešel udělený souhlas vlastníků sousedního pozemku a touto protiprávní realizací zasáhl do jejich vlastnického práva, resp. oprávněného zájmu na nerušené využití jejich sousední nemovitosti, a to v souladu s jejím účelem (zahrada pro pěstitelství a rekreaci), kdy narušil pohodu bydlení v této oblasti.

Žalobci poukázali na skutečnost, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel pouze ze studie předložené A. M. (*pozn.: osobou zúčastněnou na řízení*), zpracovanou Ing. M. S., CSc., a závěry žalovaného se zakládají pouze na této studii, což žalobci pokládali za nedostatečné. Žalovaný se tak vůbec nevypořádal s námitkami žalobců, že stavbou zastíněný pozemek zahrady je obdélníkového tvaru, který je typický pro zahrady nacházející se za řadovou zástavbou vesnického typu. Zpracovaná zastiňovací studie však pracuje s touto parcelou pouze jako s celkem, v důsledku čehož se nezbytný počet hodin proslunění celé parcely může jevit jako odpovídající požadovanému limitu. Nicméně přední polovina zahrady (nacházející se přímo za rodinným domem) byla dle žalobců realizací posuzované stavby zasažena takovou měrou, že ve své podstatě došlo k likvidaci použitelnosti této části pozemku k předvídaným účelům. Zadní část zahrady, která nebyla realizací předmětné stavby přímo dotčena, pak vyrovnává zastínění přední části tak, že v konečném důsledku parcela č. 1541 při posuzování zastínění jako celek předepsané limity splnila.

Žalobci rovněž upozornili na pochybení žalovaného, který se nezabýval námitkou ohledně reálného účelu využití jednotlivých vnitřních prostor stavby. Žalovaný tak dle názoru žalobců nedostatečně prokázal, že provedená stavba je v souladu s platným územním rozhodnutím a stavebním povolením. I přes doplnění projektové dokumentace přitom mělo být z faktického provedení stavby zřejmé, že nadzemní podlaží mělo sloužit ke zcela jiným účelům než ke skladování, a rovněž spodní část stavby měla sloužit k jiné činnosti, než bylo původně navrhováno a schváleno.

Z výše uvedených důvodů proto žalobci závěrem navrhli, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, zrušil, a žalovanému uložil povinnost nahradit náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě poukázal na skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení doložila jako podklad rozhodnutí posouzení nazvané jako „Vyhodnocení stavby z hlediska stavební fyziky: proslunění“, zpracované Ing. M. S., CSc., z něhož vyplynulo, že zjištěná doba proslunění u stavbou dotčeného pozemku činí 530 minut, přičemž minimální normová doba proslunění je 180 minut. Dále z této studie vyplynulo, že v době od 7:10 hod. do 16:00 hod. nedojde ke snížení nestíněné plochy zahrady pod 50 %, a tedy přístavba nemá na pozemek zahrady negativní vliv, který by byl v rozporu s platnou legislativou. Rovněž měl žalovaný za to, že se v odůvodnění rozhodnutí vypořádal také s namítaným zásahem do tzv. „pohody bydlení“, zejména z hlediska ztráty výhledu. Žalovaný tak setrval na svém závěru, že předmětnou stavbou nebude znemožněna využitelnost pozemku parc. č. 1541 v kat. území Viničné Šumice jako zahrady. Nadto v této souvislosti upozornil, že v případě žalobce a), který nedisponuje k dotčenému pozemku zahrady vlastnickým ani jiným právem, nepřichází v úvahu zastínění pozemků v jeho vlastnictví parc. č. 1544/1 a 1544/2 v kat. území Viničné Šumice.

K námitce týkající se reálného účelu využití předmětné stavby žalovaný konstatoval, že provedená stavba byla shledána v souladu s územním plánem a povoleným funkčním využitím v dané konkrétní lokalitě, přičemž z hlediska přípustné vedlejší funkce v obytných zónách poukázal na skutečnost, že plánovaným využitím objektu umístěného v návaznosti na stávající hospodářské budovy nedojde k zásadnímu zhoršení životního prostředí a k rozporu s územně plánovací dokumentací. V daném případě tak stavební úřad shledal naplnění podmínek pro legalizaci nepovolené stavby formou jejího dodatečného povolení, a proto žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

K věci samé podala své vyjádření také osoba zúčastněná na řízení, která se v plném rozsahu ztotožnila se závěry žalovaného. Uvedla, že žalobci blíže nespecifikovali zásah do vlastnických práv dodatečně povolenou stavbou a tento nijak nekonkretizovali. Žalovaný se pak v odvolacím řízení vypořádal s veškerými uplatněnými námitkami žalobců, včetně tvrzeného narušení pohody bydlení v souvislosti s využíváním pozemku parc. č. 1541 jako zahrady. S ohledem na skutečnosti obsažené ve správním spisu, jakož i v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, tak osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobců

Žalobci reagovali na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž zopakovali, že realizací provedené stavby došlo k tomu, že stavebník se zásadním způsobem odchýlil

od původně deklarovaného záměru a projektové dokumentace, čímž neoprávněným způsobem zasáhl do jejich vlastnického práva, resp. do zájmu na nerušeném využití sousední nemovitosti k jejímu účelu (zahrada pro pěstitelství a rekreaci). Pro úplnost žalobci doplnili, že v přízemí předmětné stavby nově vznikla provozovna zámečnictví, která žalobce a okolí obtěžuje zvýšeným hlukem, a tedy dochází k jednoznačnému narušení „pohody bydlení“. Dle názoru žalobců je tedy zřejmé, že původním záměrem stavebníka nebyla přístavba skladu a garáže k hospodářskému stavení, ale stavba obytného domu s výrobním závodem.

Žalobce a) dále odmítl argumentaci žalovaného, že by nedisponoval žádným právem k předmětným nemovitostem, a že by tedy jako účastník řízení nepřicházel v úvahu. Žalobce poukázal na znění § 109 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), dle kterého je účastníkem stavebního řízení každý, kdo je vlastníkem sousedního pozemku nebo stavby. Dle názoru žalobce toto ustanovení nelze chápat pouze ve vztahu k přímo sousedícím pozemkům, ale také ke všem parcelám v sousedství, které by mohly být prováděním stavby dotčeny, což vyplývá rovněž z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Na základě těchto skutečností se proto žalobce a) domníval, že měl být považován za účastníka stavebního řízení.

Žalobci proto setrvali na svém návrhu na zrušení obou vydaných správních rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobci ani žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřili nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byli poučeni o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání. Dospěl přitom k závěru, že podaná žaloba není důvodná.

V.1) Žalobci b) až d)

Jak již bylo uvedeno výše pod bodem I. odůvodnění tohoto rozsudku, je z obsahu podané žaloby patrné, že žalobci nesouhlasili s dodatečným povolením předmětné stavby zejména z důvodu zastínění sousedního dotčeného pozemku parc. č. 1541 (zahrady) v kat. území Viničné Šumice, jehož byla žalobkyně d) podílovým spoluvlastníkem (s podílem ve výši ideální ½), a žalobcům b) a c) svědčilo k této nemovitosti věčné břemeno užívání.

V průběhu vedeného soudního řízení však krajský soud z výpisu z katastru nemovitostí, listu vlastnictví č. 105 vedeného u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrálního pracoviště Brno-venkov zjistil, že na základě kupní smlouvy ze dne 16. 4. 2015 (s právními účinky zápisu vkladu ke dni 7. 8. 2015) došlo k převodu vlastnictví žalobou dotčené nemovitosti, tj. pozemku parc. č. 1541 (zahrady) a rovněž pozemku parc. č. 1540,

jehož součástí je stavba rodinného domu č. p. X, vše v kat. území Viničné Šumice. Novými vlastníky se namísto původních spoluvlastníků P. N. a T. N. [žalobkyně d)] stali manželé V. a A. F. Ve vztahu k omezení vlastnického práva krajský soud dále z listu vlastnictví ověřil, že v části C je v současnosti zapsáno toliko zástavní právo smluvní a zákaz zcizení předmětných nemovitostí z důvodu poskytnutého hypotečního úvěru novým vlastníkům; nikoli již tedy věcné břemeno užívání, které bylo v katastru nemovitostí zapsáno a svědčilo žalobcům b) a c).

Vzhledem k tomu, že v průběhu dosud neskončeného soudního řízení došlo k převodu vlastnictví k pozemku parc. č. 1541 (zahrady) a kat. území Viničné Šumice dotčeného sousední přístavbou, u něhož žalobci namítali dotčení na svých právech zejména co do jeho zastínění, došlo v důsledku změny vlastnictví k tomu, že žalobci b) až d) přestali být nositeli hmotného práva, s nímž byla jejich aktivní legitimace k podání žaloby neoddělitelně spjata.

V souvislosti s výše uvedenými skutečnostmi proto krajský soud ve smyslu § 36 odst. 1 s. ř. s. žalobce poučil, že žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je založena tvrzením účastníka řízení, že byl na svých právech zkrácen buď přímo rozhodnutím správního orgánu, nebo v důsledku porušení svých procesních práv v řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Předpokladem věcné legitimace tak je, že žalobce je nositelem subjektivního hmotného práva, proti jehož porušení žalobou brojí (k tomu srovnej např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 8/2004 - 61, dostupný na www.nssoud.cz, či rozsudek téhož soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 As 9/2010 - 255, publikovaný pod č. 2377/2011 Sb. NSS). S ohledem na skutečnost, že soudní řád správní neobsahuje žádné ustanovení, které by upravovalo důsledky singulární sukcese pro řízení před správními soudy, je nutno v takovém případě za použití § 64 s. ř. s. přiměřeně aplikovat ustanovení první a třetí části zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), konkrétně ustanovení § 107a o. s. ř. Podle tohoto ustanovení platí, že *žalobce může, má-li za to, že po zahájení řízení nastala právní skutečnost, s níž právní předpisy spojují převod nebo přechod práva nebo povinnosti účastníka řízení, o něž v řízení jde, navrhnout dříve, než soud o věci rozhodne, aby nabyvatel práva nebo povinnosti vstoupil do řízení na místo dosavadního účastníka; to neplatí v případech uvedených v § 107 o. s. ř. (odst. 1).* Podle odst. 2 tohoto ustanovení platí, že *soud návrhu usnesením vyhoví, jestliže se prokáže, že po zahájení řízení nastala právní skutečnost uvedená v odst. 1, a jestliže s tím souhlasí ten, kdo má vstoupit na místo žalobce; souhlas žalovaného nebo toho, kdo má vstoupit na jeho místo se nevyžaduje.*

Žalobci tak v návaznosti na výše uvedené k výzvě krajského soudu navrhli postup dle § 107a o. s. ř., tj. aby do řízení na jejich místo vstoupili nabyvatelé předmětné nemovitosti, avšak zákonem předvídaný souhlas nabyvatelů předmětné nemovitosti nedoložili. Tento souhlas nebyl ze strany nabyvatelů udělen ani na základě výzev zdejšího krajského soudu ze dne 21. 12. 2015, č. j. 30 A 7/2014 - 50 a č. j. 30 A 7/2014 - 53, na které manželé A. a V. F. nereagovali, a svůj souhlas se vstupem do řízení na místo původních žalobců tak nevyslovili. Nebyly tedy splněny zákonné podmínky dle § 107a o. s. ř., ve spojení s § 64 s. ř. s., k tomu, aby soud mohl podanému návrhu žalobců vyhovět, a proto usnesením ze dne 12. 1. 2016, č. j. 30 A 7/2014 - 58, návrh žalobců na vstoupení nabyvatelů práva

do řízení na jejich místo zamítl. Toto usnesení nabylo právní moci dne 13. 1. 2016 a nebylo ze strany žalobců napadeno kasační stížností u Nejvyššího správního soudu.

Vzhledem k tomu, že předpokladem věcné žalobní legitimace je skutečnost, že žalobce je nositelem subjektivního hmotného práva, proti jehož porušení žalobou brojí, a žalobci (v důsledku převodu vlastnického práva) přestali být nositeli hmotného práva, s nímž byla jejich aktivní legitimace k podání žaloby neoddělitelně spojená, musela být již pro tuto skutečnost, ke které došlo v průběhu soudního řízení, žaloba žalobců b) až d) zamítnuta. Žalobci b) až d) pozbyli aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. odvíjející se od spoluvlastnictví předmětné nemovitosti a věcného břemena jejího užívání, a tedy krajský soud nebyl oprávněn věcně posuzovat důvodnost žalobních námitek těmito žalobci uplatněných.

V.2) Žalobce a)

Situace je však odlišná v případě žalobce a). Žalobce a) totiž svou aktivní žalobní legitimaci a dotčení na svých právech neodvozoval od vlastnictví pozemku parc. č. 1541 (zahrady), ale od vlastnictví nemovitostí (parc. č. 1544/1, 1544/2 a 1544/3 v kat. území Viničné Šumice), které přes cestu (parc. č. 1543) sousedí s nemovitostmi osoby zúčastněné na řízení (stavebníka a žadatelky o dodatečné povolení stavby). Postavení žalobce a) v soudním řízení se tedy změnou vlastnictví pozemku parc. č. 1541 (zahrady) v kat. území Viničné Šumice nijak nezměnilo a jeho věcná legitimace k podání žaloby zůstala zachována. Ani v případě žalobce a) však krajský soud neshledal žalobu důvodnou.

Předně je nutno konstatovat, že pokud bylo v žalobě namítáno, že osoba zúčastněná na řízení se jako stavebník zásadním způsobem odchýlila od původně realizovaného záměru, který jí byl povolen v roce 2010, čímž obešla udělený souhlas vlastníků, pak to byla právě tato skutečnost, pro kterou bylo s osobou zúčastněnou na řízení nejprve zahájeno řízení o odstranění stavby a následně došlo k jejímu dodatečnému povolení. Právě z tohoto důvodu bylo tedy správní řízení stavebním úřadem vedeno.

Žalobci a), který není přímým, tzv. mezujícím sousedem s dodatečně povolenou stavbou osoby zúčastněné na řízení, a který odvozoval svou aktivní legitimaci od vlastnictví nemovitostí nacházejících se na opačné straně a přes cestu od zastíněním dotčené zahrady parc. č. 1541, pak nemohly svědčit žalobní námitky vztahující se k předložené studii zastínění předmětné zahrady a dodržení stanovených limitů proslunění, včetně s tím spojené námitky likvidace použitelnosti zahrady k předvídaným účelům. Žalobce a) nebyl namítaným zastíněním nijak zkrácen na svých právech, neboť není vlastníkem pozemku zahrady parc. č. 1541 v kat. území Viničné Šumice; přičemž ani nemovitosti v jeho vlastnictví nemohly být vzhledem ke své poloze dodatečně povolenou stavbou stíněny. Shodné závěry přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí, včetně následného vyjádření k žalobě, vyslovil také žalovaný. Není tedy pravdivým tvrzení žalobce, že by jej žalovaný z tohoto důvodu nepřipustil jako účastníka předmětného správního řízení a že by s ním jako s účastníkem v předchozím správním řízení nejednal.

Namítal-li dále žalobce v podané žalobě zásah do svých vlastnických práv v důsledku narušení pohody bydlení, krajský soud předně podotýká, že nové stavebně-technické právní předpisy již s účinností od 1. 1. 2007 pojem „pohoda bydlení“, který byl obsažen v právní úpravě za účinnosti starého stavebního zákona č. 50/1976 Sb., nepoužívají. Tento pojem byl nahrazen pojmem „kvalita prostředí“, který se však co do svého obsahu v zásadě od původní úpravy neliší (k tomu srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2014, č. j. 45 A 59/2012 - 67, dostupný na www.nssoud.cz). Dále však krajský soud v této souvislosti odkazuje především na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který již ve svém rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, uvedl, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované (*pozn.: zvýraznění potvrzením doplněno krajským soudem*). Ke skutkovým tvrzením pak rozšířený senát blíže vysvětlil, že tyto nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Náležitá konkretizace žalobních bodů je totiž důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany.

V návaznosti na výše citované závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pak krajský soud podotýká, že v žalobě obecně formulovaná námitka ohledně narušení pohody bydlení nemohla být způsobilá bližšího soudního přezkumu, neboť z ní není zřejmé, v čem konkrétně žalobce narušení pohody bydlení spatřoval. V obecné rovině má přitom každá realizovaná stavba vždy určité dopady na své okolí. Tím spíše je tedy nutno trvat na náležité specifikaci a individualizaci konkrétních skutečností, v nichž měl zásah do vlastnických práv žalobce spočívat. Krajský soud přitom nemá povinnost za žalobce domýšlet a vyhledávat, k čemu se uplatněná žalobní námitka měla vztahovat a co konkrétně jí žalobce zamýšlel. Žalobce přitom k tvrzenému zásahu do pohody bydlení v podané žalobě nic bližšího neuvedl, a bylo-li pod bodem III. namítáno, že „*protiprávní realizací stavby stavebník neoprávněným způsobem zasáhl do vlastnického práva, resp. oprávněného zájmu na nerušeném využití sousední nemovitosti v souladu s jejím účelem (zahrada pro pěstitelství a rekreaci), a zásadním způsobem tak narušil pohodu bydlení v této oblasti*“, již bylo vysvětleno výše, že žalobce a) nemohl být nerušeným využitím stavbou dotčené zahrady parc. č. 1541 jakkoli krácen na svých právech. Žalobce a) nebyl vlastníkem této nemovitosti; jeho aktivní legitimace k podání žaloby byla dána vlastnictvím nemovitostí nacházejících se na opačné straně dodatečně povolené stavby i předmětné zahrady.

Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku týkající se reálného účelu využití jednotlivých prostor stavby, kdy u nadzemní i spodní části stavby mělo dle názoru žalobce dojít k využití ke zcela jiným účelům, než jak bylo původně navrhováno a schváleno.

Krajský soud je nucen i na tomto místě konstatovat, že žalobce v podané žalobě nijak blíže nekonkretizoval, k čemu konkrétně měla být dle jeho názoru obě uvedená podlaží skutečně využita, z čeho konkrétně (z jakých konkrétních skutkových okolností) žalobce tyto

své závěry dovozuje a na základě jakých úvah a skutečností, doložených konkrétními důkazy, k nim dospěl. Z obsahu předloženého spisového materiálu přitom krajský soud ověřil, že v době rozhodování správních orgánů obou stupňů, kdy se stavba nacházela ještě ve fázi rozestavěnosti, nebylo z pořízené fotodokumentace na místě samém patrné, že by zde docházelo k jakémukoli odchýlení se od deklarovaného záměru přístavby skladu a garáže k původnímu hospodářskému stavení. Doplnil-li pak žalobce až v podané replice, že v přízemí předmětné stavby nově vznikla provozovna zámečnictví, která jej obtěžuje hlukem, je nutno konstatovat, že takto uplatněná námitka zůstala v rovině ničím nepodloženého a nekonkrétního tvrzení. Žalobce toto své obecné tvrzení nedoložil žádnými konkrétními důkazy, jejichž provedení by soudu navrhoval, nepřipojil např. fotografickou dokumentaci místa, která by prokazovala žalobcem tvrzené skutečnosti; ani netvrdil, že by např. inicioval provedení kontrolní prohlídky stavby ze strany stavebního úřadu, z níž by byl pořízen protokol dokládající zjištěný stav na místě samém, aj. Za této situace tedy krajský soud nebyl vůbec schopen přezkoumat a posoudit důvodnost takto uplatněné námitky, kdy i zde platí již výše uvedené, že krajský soud není povinen (ani oprávněn) v tomto ohledu za žalobce cokoli dovozovat či vyhledávat.

Krajský soud tak neshledal, že by se správní orgány dopustily namítaného zneužití zákona při udělení dodatečného povolení k realizované stavbě či tvrzeného překročení správního uvážení.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobci, kteří neměli ve věci úspěch, nemají vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Pokud se jedná o výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení, podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem;

to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. února 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu